
POSLEDNÉ

PO ———

HLADENIA

Birgitte Solheim natoľko zostarla, že väčšina jej priateľov je už mŕtva. Osamelá a krehká stará dáma trávi väčšinu času vo svojom parížskom byte. Teraz, keď sa naposledy pozerá na ľudí a svet, snaží sa zmieriť so životom. *Posledné pohľadnia* je nežný, trpký a prekvapivo vtipný román o osamelosti existencie, láske a smrti.

PREKLAD
PETRA MIKULÁŠOVÁ

Kjersti

Anfinnsen

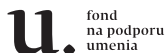

POSLEDNÉ POHLADENIA
Kjersti Anfinnsen

BR&K

Tento preklad podporil štipendiom z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Vydanie publikácie z verejných zdrojov finančne podporil Fond na podporu umenia.

Copyright © Kolon Forlag, imprint of
Gyldendal Norsk Forlag AS, Oslo 2019
Translation © Natália Hattalová
Design & Layout © Marek Mati
Slovak edition © BRAK, 2024

POSLEDNĚ

PO

HLADENIA

Kjersti

Anfinnsen

Pre Karoline a Aksela

Zoznam

Zomrela Gudrun. Moja najlepšia priateľka z detstva. Informuje ma moja sestra, ktorá ešte stále žije. Očividne. Správa vo mne tak na tri sekundy vyvolá ťaživý pocit a pomyslím si: „Ja že zomrela už pred mnohými rokmi. Veru, veru, to mi je ľúto. S Gudrun bolo fajn.“

Výhodou smrti je, že vymedzuje hranice starobe. Radšej zomrieť o pár rokov skôr než sa o rok minúť. Vyčiarknem Gudrun zo zoznamu ľudí, ktorí sa ma ešte nejako týkajú. Bola to moja posledná žijúca priateľka. Kým takto sedím a očami prechádzam mená všetkých prečiarknutých, jemne krútim hlavou. Samé škrtance. Sedím tak asi minútu.

Veru, veru.

Čas je ťažká veličina.

Rokmi sa to zrovna nelepší.

V princípe je fajn, že človek už nemusí udržiavať prehľad o všetkom u všetkých: o pozdravoch, darčekom, sklamaniach, chorobách či pohreboch. A predsa, kým v rukách dôsledne krčím hárok papiera, pristihnem sa, ako špekulujem nad tým, či predsa len nezostal nažive niekto, komu by sa napríklad dala poslať vianočná pohľadnica. Ťažko povedať. Je možné, že by ešte existoval niekto, s kým sme v priebehu časov stratili kontakt? Niekto, komu sa skomplikoval život a to ho obmedzuje, alebo nemá peniaze, alebo na mňa urobil taký mizerný dojem, že sa mi nevrýl do pamäti? Nie,

to sotva, ale mám predsa ešte sestru. Alebo lepšie povedané, Elisabeth má mňa. Dlhé roky sme sa nevideli. Odkedy nám zomrela mama. Ale dosť už o tom.

Dôvody necestovať

„Dear Dr. Solheim“.

Presbyteriánska nemocnica v New Yorku mi ešte stále posielala pozvánky. Štandardizované táraniny. Stretnutie s ihlicami a kľbkami, blablabla. Chlebíčky a piesne, blablabla. Bridž, bingo, blabla.

Stále som nepochopila, prečo so mnou MacDowell ešte vždy udržiava živý kontakt. Totiž, keď som dnes ráno otvorila poštu, našla som v nej mimoriadne šarmantné pozvanie prednášať na Deň žien o Solheim-Williamsovej metóde plastiky mitrálnej chlopne. Mnohí by si radi vypočuli rozprávanie o tom, ako sme sa s Henrym rýpali ľuďom v hrudných košoch. Aj on je už mŕtvy, ale predtým než zomrel, viedol semináre o našich prípadoch a metódach.

Bolo to tak najlepšie.

Ľudia venujú slovám väčšiu pozornosť, keď k nim hovorí muž.

Ja som každú ponuku aj tak vždy odmietla a mienim v tom pokračovať. Musia predsa existovať nejaké hranice. Príšť tam so svojimi zastaranými technikami v oblasti kardiochirurgie... asi len chcú vidieť, ako som zostarla, pomyslí si.

Ešte stále chodím po vlastných a hovorím tak zreteľne, že by mi rozumelo aj celé auditórium, ale mozog už nie je taký rýchly a na tvári mám mapu plnú hraníc a kráterov. Trvá mi dve hodiny, kým sa namaľujem. Prinajmenšom. Nečudo, že radšej zostávam doma.

Pozvánka má zjavne iný cieľ. Nemocnica teraz istotne potrebuje predstaviť priekopníka, aby si vylepšila imidž. Všetky chirurgičky, ktoré tam pôsobili, pomreli. Náležite si ich uctili a pochovali spolu s medailami za ich prelomové kariéry.

Príde mi zle, keď si predstavím potlesk.

Keby som tam išla, po prednáške by istotne niekto začal vyzvedať, prečo som si zvolila takú náročnú špecializáciu. Ak by som mala povedať pravdu, odpoveď by znela: neviem.

Ktosi iný by zas prišiel so svojimi komentármi o práci v prostredí, kde vládnu muži a v ničom by som mu neodporovala. No vtedy som predsa nemala čas na taľafatky, sústreďovala som sa na prácu. Tridsaťpäť rokov som takmer nepretržite bývala v nemocnici. Bolo to náročné, lebo to už tak býva. Mohla som si zvoliť príjemnejšiu existenciu, ale srdce je všeobjímajúce.

Prvé poschodie

Najčastejšie sedávam vo svojom najpohodlnejšom kresle pri kuchynskom okne. Bud' driebem alebo hľadím na ulicu. Rad malých domčekov, vyvesená bielizeň a zeleň. Keď prší, pozdĺž okrajov chodníkov stekajú úzke pramienky vody. Nesú so sebou malé hrudky zeme zo záhonov. A prach. Okrem zmien v rozličných odtieňoch svetla, a úpravách výsadby v závislosti od ročných období, tu ostáva takmer všetko nemenné. Z tohto uhla pohľadu je pre mňa rovnako nudné bývať v Paríži ako hocikde inde na svete. Na mojej Rue des Thermopyles sa zväčša nič nedeje, podobne ako v mojom rozkroku.

Tak je to.

Niežeby mi chýbala súlož.

Yannick bol posledný.

Mal neuveriteľne škaredé semenníky. Podľa mňa to bola jedna z tých najhorších vecí, aké som kedy na človeku videla. Už je to viac ako pätnásť rokov. Niekedy sa pristihnem, že premýšľam, či by som sa nemala tam dolu prehmatať a skontrolovať, či som nezarástla, hoci dobre viem, že to tak nefunguje.

Našťastie nemám žiadne ťažkosti.

Keď som ešte do seba prijímala mužov, mávala som všemožné typy zdravotných problémov. Zápaly močových ciest či bakteriálne vaginózy. Okrem iných. Väčšina takýchto seáns pritom pripomínala skôr tréning naháčov než intímnu chvíľku. A keďže mi trvalo dlho, kým som si uvedomila, akí egoisti chlapi sú, až do takej

štyridsiatky som nemávala orgazmus a ani som si naň nenárokovala. Ešte vždy je pre mňa nevysvetliteľné, že som v tomto smere natoľko zaostávala. Niektoré skreslené predstavy majú dlhú životnosť.